

A Prelátus 2012. decemberi levele

Mons. Javier Echevarría folytatja a Hiszekegyről való elmélkedést a hit éve alkalmából. Levelében a következő szavakról ír: „Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született az idő kezdete előtt...”

2012.12.08.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Mielőtt elutaztunk volna az Andorrai Hercegségbe, befejeztem ezt a levelet, hogy december 1-jén megkapjátok. Az ottani érsek meghívására utaztam Andorrába, hogy részt vegyek azon az ünnepségen, amely arról volt hivatott megemlékezni, hogy pontosan 75 év telt el azóta, hogy Szent Josemaría megérkezett Andorrába, miután – Isten napnál is világosabb védelmének köszönhetően – megmenekült a spanyol polgárháború alatti szomorú vallásüldözéstől. 1937. december 2-án, a reggeli órákban érkezett Sant Julià de Lòria-ba, a határhoz legközelebb eső andorrai faluba, ahol útítársaival a falu templomában elvégezte a szentséglátogatást. Szentmisét nem tudott bemutatni, mivel az akkoriban érvényes liturgikus normák értelmében a papnak éjféltől a szentmiséig szentségi böjtöt kellett tartania. Csak másnap, december 3-án mutatta be a

Szent Áldozatot a megfelelő liturgikus öltözékben, amelyet már sok hónapja nem használhatott. Ezt az első misét Les Escaldes, a főváros közelében fekvő és szállásukul szolgáló falu templomában mutatta be.

Ezekkel az emlékekkel akartam kezdeni a levelet, hogy a Szűzanya közbenjárásával hálát adjunk Istennek, amiért különleges gondviselésével megoltalmazta Szent Josemariát azokban a nehéz hónapokban. Kövessük mi is az Alapítónk hűségének példáját, és hagyatkozzunk mindig teljes bizalommal Istenre, főként amikor a körülmények nehezebbnek bizonyulnak. Csodálatos példát hagytak ránk az első tagok is, akik a 30-as években kérték a felvételüket – amikor a Mű már „járni kezdett” –, és Istenbe és Szent Josemariába vetették hitüket, amikor még nem létezett „semmi más”, csak az Atyánk hite:

bárcsak mindannyian hűséges
eszközök lennénk.

A múlt hónapban arra buzdítottalak
benneteket, hogy elmélkedjete a
Hiszekegy első cikkéről, amely egész
hitünk alapja. „Hiszünk az egy
Istenben, Atya, Fiú és Szentlélekben,
Ő a teremtetője a látható dolgoknak –
amilyen e világ is, ahol múlandó
életünk lefolyik –, és a láthatatlan
szellemeknek, amelyeket
angyaloknak is nevezünk, és
teremtetője minden emberben a
szellemi és halhatatlan léleknek.”[1]
E szavakkal kezdte VI. Pál *Az Isten
népének hitvallását* 1968-ban, amikor
véget ért a hit éve, amelyet Szent
Péter és Pál apostolok
vértanúhalálának 1900. évfordulója
alkalmából hirdetett meg.

A kinyilatkoztatásban rejlő
kimeríthetetlen kincs tudatában és a
Szentlélek szüntelen segítségével az
Egyház az értelem révén egyre

mélyebbre hatolt a Szentháromság misztériumában. Szentek – egyházatyák és egyháztanítók – nemzedékei erőfeszítéseinek köszönhetően valamelyest sikerült fényt deríteni hitünk e nagy misztériumára, amelyet szemlélve – az Atyánk szavaival élve – nap mint nap elámulunk, ugyanakkor szeretnénk egyre fokozni kapcsolatunkat mindhárom isteni Személlyel.

„Megvalljuk az egy Istent, nem úgy, mintha magányos lenne”^[2] – tartja egy ősi hitvallás. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* a következőképp magyarázza ezt a mondatot: „az «Atya», a «Fiú» és a «Szentlélek» nem egyszerűen az isteni «Lét» módozatainak nevei, mert valóságosan különböznek egymástól: «Az Atya nem ugyanaz, mint a Fiú, sem a Fiú nem ugyanaz, mint az Atya, sem a Szentlélek nem ugyanaz, mint az Atya vagy a Fiú »”.^[3] Nem is

tudjátok elképzelni, milyen örömmel látta az Alapítónk Marseille-ben egy kőbe vésett képen a Szentháromságra való utalást, amelyet a prelátusi templomban az altemplomban akart elhelyezni.

Most a Hiszekegy második cikkéről szeretnék szót ejteni. *Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született az idő kezdete előtt. Isten az Istentől, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől. Született, de nem teremtmény, az Atyával egylényegű és minden általa lett.*[\[4\]](#)

Istenben a nemzés teljes mértékben lelki jellegű. Ezért „analógiával élve, amint az emberi értelem megismerési folyamatában az ember saját magát megismerve képet, egy eszmét, «fogalmat» alkot saját magáról (...), amelyet a latin *verbum* szóból fakadóan gyakran belső

igének hívnak, vesszük *a bátorságot, hogy a Fiú* avagy Isten örök «fogalma» és belső Igéje *nemzéséről beszéljünk*. Isten saját önismerete által nemzi az Ige-Fiút, aki Isten, akárcsak az Atya. Ebben a nemzésben Isten egyidejűleg Atya, aki nemzi a Fiút, és Fiú, akit nemz az Atya, az Istenség legfőbb önazonosságában, amely kizárja a több isten lehetőségét. Az Ige az Atyával azonos természetű Fiú, és Vele együtt az Ó- és az Újszövetség kinyilatkoztatásának egyetlen Istene.”[5] A Szentlélek Személyén, aki egyetlen Isten az Atyával és a Fiúval együtt, most nem időzöm el.

Bizonyos, hogy lehetetlen teljes mértékben eloszlatni az értelmünket uraló homályt, amikor arról gondolkodunk, *Aki megközelíthetetlen fényességben lakik*. [6] Sem az emberek, sem az angyalok, sem bármilyen más teremtmény intelligenciája nem

képes megérteni Isten
kimeríthetetlen Lényegét: *ha
megérted, ő nem is Isten* – tartja egy
ismert mondás. Mindazonáltal a
lelkünk – amelyet Isten teremtett és
Isten számára teremtett – vágyik rá,
hogy jobban megismerje Teremtőjét
és Atyját, hogy jobban szeresse és
dicsőítse, hogy lássa a
Szentháromságot és élvezze örök
jelenlétét.

Ezért XVI. Benedek arra buzdít
minket, híveket, hogy soha ne
elégedjünk meg Isten ismeretének
azzal a szintjével, amelyet mostanáig
elértünk. **A legvalódibb örömök** –
mondta nemrég egy audiencián –
**képesek egészséges nyugtalanságot
ébreszteni bennünk arra, hogy
igényesebbek legyünk, egy
magasabb és egyben mélyebb jóra
törekedjünk, és egyre
világosabban lássuk, hogy
semmilyen véges jó nem tudja
betölteni a szívünket. Így**

**megtanulunk – fegyvertelenül –
arra a jóra törekedni, amelyet nem
tudunk a saját erőnkől létrehozni
vagy megszerezni, és megtanulunk
nem elcsüggedni a bűneinkből
fakadó fáradtsággal vagy
akadályokkal szembesülve.[7]**

Szent Iréneusz, az első egyházatyák
egyike, aki igyekezett mélyebben
megérteni a Szentháromság teremtművének misztériumát, a
következésképp fogalmazott: „csak Ez
az Isten van (...): Ez az Atya, Ez az
Isten, Ez a Teremtő, Ez az Alkotó, Ez
az Elrendező, aki *ön maga által*, azaz
Igéje és Bölcsessége által (...)
teremtett mindent, «a Fiú által a
Szentlélekben»”.[8] És egy
szemléletes hasonlattal élve – mivel
az isteni Személyek nem
különböznek egymástól – hozzátette,
hogy a Fiú és a Szentlélek mintegy az
Atya „kezei” a teremtésben. Így
szerepel a *Katolikus Egyház
Katekizmusában* is: „A teremtés a

Szentháromság közös műve.”[9] E tökéletes egységet alkotó műben a teremtést sajátosságaiknak megfelelően tulajdonítjuk az egyes isteni Személyeknek. Ezért mondjuk azt, hogy az Atya a lét végső forrása, a Fiú a legfőbb minta, a Szentlélek pedig a Szeretet, amely ösztönzi azt, hogy Isten a teremtményeknek adja a javakat.

Gyermekeim, elmélkedjünk mély imádással e nagy igazságokon. Ismét arra buzdítalak benneteket, hogy kérjük Istentől – ahogy Szent Josemaría tanácsolta –, hogy szükségét érezzük annak, hogy külön-külön lépünk kapcsolatba mindegyik isteni Személlyel.

Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige (...). Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett.[10] Az Atyával és a Szentlélekkel együtt a Fiú Istenben, az egyetlen Isten mindenhatóságában,

bölcsességében és szeretetében rejlik minden szellemi és anyagi teremtmény, különösen a férfiak és nők eredete és végső célja.

Isten oly jóságos, hogy az ősszüleinket saját képére és hasonlatosságára akarta teremteni, [11] és mély nyomot hagyott bennük és utódaikban: azt, hogy az Isten által a lelkükbe ültetett értelem és szabad akarat által részesednek a teremtetlen Bölcsességből, aki maga az Ige. Ugyanakkor sokan vannak, akik nem ismerik, nem figyelnek rá, vagy mintegy zárójelbe teszik, és inkább az embert igyekeznek az abszolút középpontba állítani.

Milyen fájdalommal látta az Atyánk az emberek ily szegényes látásmódját! 1973 elején egy családi összejövetelen például így beszélt erről, miközben személyes imádságát fogalmazta meg hangosan:

Néhányan olyan Egyházat szeretnének, amelynek

középpontjában Isten helyett az ember áll. Ez abszurd elképzelés. Mindent Isten teremtet és Isten számára: ómnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est(Jn1,3). Rettentő nagy hiba az embert állítani mindennek a csúcsára. Nem érdemes kizárólag az ember kedvéért dolgozni. Az emberért kell dolgoznunk, de Isten iránti szeretetből. Ha nem így teszünk, nem teszünk semmi érdemeset, és lehetetlen kitartani.[12]

Az Úr elvárja a keresztényektől, hogy újra Őt emeljük – az imádság, az áldozat, a megszentelt szakmai munka révén – minden emberi tevékenység csúcsára, hogy tegyünk meg mindent azért, hogy Ő uralkodjon a szívek legmélyén, és hogy tanításával életet leheljünk a társadalomba és annak intézményeibe. ***Részben tőlünk függ*** – ismétlem el nektek Szent Josemaría

szavaival élve –, ***hogy sok lélek ne maradjon a sötétségben, hanem az örök életre vezető utakon járjon.***

[13]Milyen áhítattal imádkozzuk a Preces imádságát *Ad Trinitátem Beatíssimam*, a legszentebb Szentháromsághoz? Hogy köszönjük meg neki azt, hogy végtelenül tökéletes? Hogyan fordulunk mély szeretettel a hitünk és ennek folytán életünk központi misztériumához?

Holnap kezdődik az advent, az Úr születésére felkészítő liturgikus időszak. Advent első hete előrebocsátja azokat az eseményeket, amelyek az idők végezetén következnek majd be, amikor Jézus Krisztus eljön dicsőségben, hogy ítéletet tartson az emberek felett, és birtokba vegye az országot.

*Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy (...) megállhassatok az Emberfiának színe előtt.***[14]** Majd így folytatja: *az ég és föld elmúlnak, de az én szavaim nem múlnak el.***[15]**

Tudjuk, hogy a Bibliában Isten Szava áll a teremtés kezdetén: minden teremtmény – kezdve a kozmikus elemektől, mint a nap, a hold, az égbolt – engedelmeskedik Isten Szavának, azért létezik, mert Isten Szava életre hívta őket. Az isteni Szó teremtő ereje Jézus Krisztusban, a megtestesült Igében összpontosul, és megnyilvánul emberi szavain keresztül is, amelyek jelentik a valódi „égboltot”, amely a földön az emberek gondolatait és útját irányítja.^[16] Elmélkedjünk ezért gyakran Krisztus szavain, melyeket az Evangéliumban és általában véve az egész Újszövetségben találunk. Igyekezzünk új fényeket meríteni ebből az elmélkedésből, hogy a mindennapi életünkben ezeknek megfelelően tudjunk élni. Azt javaslom nektek, hogy – az Atyánk példája nyomán – minden elmélkedő imádságotok legyen erőfeszítést követelő, eleven párbeszéd: az Úr lát

és hall minket, itt van velünk,
leányaival és fiaival.

Ne felejtsük el, hogy 17-étől kezdve az Egyház az ún. *Ó-antifónákat* énekelve készül közvetlenül az Úr születésére. Az első ezek közül: *Ó, Bölcsesség! Te a magasságbeli Isten ajkán születted, erőddel elérsz a világ egyik végétől a másikig, és üdvösen igazgatod a világmindenséget: jöjj, taníts meg minket okosan élni!*^[17] Ez sürgető kiáltás a megtestesült Igéhez, akinek Szűz Máriától való születéséről emlékezünk meg nemsokára. **A Bölcsesség** ugyanis, **amely Betlehemben születik, Isten Bölcsessége (...), vagyis egy isteni terv, amely hosszú ideig rejtve maradt, és amelyet maga Isten nyilatkoztatott ki az üdvtörténet során. Az idők teljességén ez a Bölcsesség emberi arcot öltött, Jézus arcát.**^[18]

Készüljünk hittel erre a nagy ünnepre, amely a legörömtelibb ünnep. Éljük meg a Karácsonyt az egész emberiséggel együtt. Éljük meg a Mű minden tagjával együtt.

Menjünk erre a találkozóra azzal a szilárd elhatározással, hogy szemléljük az irántunk való szeretetből a mi természetünket felvevő Jézus Krisztus végtelen nagyságát és alázatosságát, és hogy fáradhatatlanul nézünk Máriára és Józsefre, akik az imádság és az Isten iránti szeretet csodálatos tanítómesterei.

Az Ige, amely megtestesül, Isten örök Igéje, akinek köszönhetően Isten gyermekei vagyunk Őbenne:

nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk.

[19] Így beszélt erről Szent

Josemaría: ***Isten gyermekei, a megtestesült Ige testvérei, akiről azt mondja az Írás: Benne az élet***

volt, s az élet volt az emberek világossága(Jn1,4). A világosság gyermekei vagyunk, a világosság testvérei, hordozói az egyetlen lángnak, amely egy emberi szívet lángra gyújthat.[20] Azt kívánom, hogy ne hiányozzunk erről a találkozóról, amelyen Isten földre jöttét ünnepeljük: e napokban elmélkedjünk arról, hogy vajon mennyire igyekszünk egyre jobban Jézussal lenni, Jézussal élni, az Övé lenni.

November közepén Milánóban jártam, ahol már jó ideje vártak rám. Mindössze egy hétvégét töltöttem ott, de mozgalmas hétvége volt, ugyanis alkalmam nyílt találkozni északolaszországi lányaimmal és fiaimmal, valamint sok más emberrel, akik részt vesznek a Prelatúra nyújtotta képzésben. Arra buzdítottam őket, hogy mélyedjenek el a hit évében, és kérjék Istentől bőséggel azt a kegyelmet, hogy

minden ember értelmében és életében nagyobb erővel verjen gyökeret a három isteni erény, és Isten segítségével jobb gyermekei legyünk.

A hit éve, Karácsony: rendkívüli alkalom arra, hogy jobban odafigyeljünk az apostolkodásra, hogy nagyobb egységben érezzük magunkat az egész emberiséggel!

Nem feledkezem meg arról, hogy arra kérjelek, segítsetek kijárni Istennél, hogy teljesüljenek a szándékaim, hiszen meg vagyok róla győződve, hogy az Egyházban és az Egyházzal együtt *ációs ordináta*,^[21] a béke és az öröm hadserege kell, hogy legyünk minden lélek szolgálatában. A Szűzanya kezét szorítva éljük meg a Szeplőtelen Fogantatás ünnepét megelőző kilencedet, és köszönjük meg neki, hogy ilyen szent módon válaszolt Istennek.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Andorra, 2012. december 1.

[1] VI. PÁL: *Professio fidei* (Hitvallás),
1968. június 30.

[2] *Fides Dámasi* (DS 71). Szent
Damazusz pápának tulajdonított
hitvallás.

[3] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*,
254. Az idézett szöveg forrása: XI.
Toledói Zsinat, 675 (DS 530)

[4] RÓMAI MISEKÖNYV: *Nicea-
konstantinápolyi hitvallás* [5]
BOLDOG II. JÁNOS PÁL: Általános
katekézisen elhangzott beszéd, 1985.
november 6., 3. pont

[6] 1Tim 6,16

[7] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. november 7.

[8] SZENT IRÉNEUSZ: *Adversus Haereses (Az eretnekségek ellen)* 2, 30, 9 (PG 7, 822)

[9] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 292; vö. SZENT IRÉNEUSZ: *Adversus haereses* 4, 20, 1 (PG 7, 1032)

[10] *Jn* 1,1-3

[11] Vö. *Ter* 1,26

[12] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1973. január 1.

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1940. március 11., 3

[14] RÓMAI MISEKÖNYV: Advent 1. vasárnapja, *Evangélium* (C) (*Lk* 21,36)

[15] *Mk* 13,31

[16] XVI. BENEDEK: Úr angyala
imádság során elhangzott szavak,
2012. november 18.

[17] IMAÓRÁK LITURGIÁJA: Esti
dicséret, december 17., *Magnificat-
antifóna* [18] XVI. BENEDEK: Esti
dicséreten elhangzott szentbeszéd,
2009. december 17.

[19] 1Jn 3,1

[20] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 66

[21] Én 6,4